୧-୮-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:—ବ□ମାନ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଏବଂ ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବାର ମେହନତ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୁଆଇ ଦେବା ଭଳି କଥା କ'ଣ ଏବଂ ତାହା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତି କ'ଣ ହୋଇଛି ?

ଉ□ର:- କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହିବା, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୁଆଇ ଦେବାଭଳି କଥା, ଏହାଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ର ହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଘରକୁ ଫେରିବାର ସମୟ ବହୁତ ଦୂରରେ ଅଛି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଏବେ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସୁଖ-ଦୁଃଖର ପାର୍ଟ କରିବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବାର ମେହନତ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ— ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାର ସମୟ ବହୁତ ନିକଟ ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ଆମକୁ ପରିଶ୍ରମ କରି କର୍ମାତୀତ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବାବା ଆତ୍ମାର ଘର ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ ଘରକୁ ମନେପକାନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ସେଠାକୁ କେତେବେଳେ ଯିବେ, କିପରି ଯିବେ, କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କଳ୍ପର ଆୟୁ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ କହିଦେଇଥିବା କାରଣରୁ ଘରକୁ ମଧ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ ତେଣୁ ଘରକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ମନେପକାଇଦେଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଘରକୁ ଯିବାର ସମୟ ବହୁତ ନିକଟରେ, ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବ । ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରି ଆସିଛି । ଘରକୁ ଯିବ ? କେତେ ସହଜ କଥା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ' ଜଣା ବି ପଡିନଥାଏ କି କେବେ ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବୁ । ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହିଁ ଘରକୁ ଫେରିବା କୁହାଯାଏ । ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ କହିଦେଇଥିବାରୁ ସବୁ କଥା ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ମଧ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ କହିଦେବାରୁ ବହୁତ ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ଅଜ୍ଞାନ ନିଦରେ ଯେପରି ଶୋଇପଡୁଛନ୍ତି । କେହି ବି ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଘରକୁ ଫେରିବା ବହୁତ ସମୟ କହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାହାଃ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ତ' ଏବେ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଏମିତି କ'ଣ ତୁମେ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ ଭକ୍ତି କରୁଛ କି ? । ତୁମକୁ ଜଣା ବି ନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତି କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷର ହିସାବ ତ' କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏତେ ଦୂରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସନ୍ତାନଗଣ ଘରକୁ ଯିବାର ସମୟ ତ' ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନିକଟରେ, ମୁଁ ବ□ମାନ ଆସିଛି ତୁମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ ତା ପୂର୍ବରୁ ପବିତ୍ର ତ' ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଆଦି ତ' ତୁମେ କରିଆସିଛ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହୋଇନାହଁ । ଯଦି ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତ ତେବେ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତ, ପରନ୍ତୁ ଘରର ଠିକଣା ଜଣା ନାହିଁ ତେଣୁ ପବିତ୍ରତାର ମଧ ଠିକଣା ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଆସିଛ ତେଣୁ ଭକ୍ତିକୁ ଛାଡିପାରୁନାହଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ସମୟ ପୁରା ହେଉଛି । ଭକ୍ତିରେ ତ' ଅପରମ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଥାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ସନ୍ତାନଗଣ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଦୁଃଖ ଦେଖିଛ, ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ଦୁଃଖ ତ' ତୁମେ କଳିଯୁଗରେ ଭୋଗିଲ ଯେତେବେଳେ କି ଅଧିକ ବିକାରୀ ହୋଇ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ହୋଇଛ । ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ରଜୋ ଅବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ୱାପରରେ ଥିଲ ତ' କିଛି ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା, ଏବେ ତ' ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ଅଛି ତ' ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଯେଉଁ ପାପ ଭାର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି, ତାକୁ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ ଦ୍ୱାରା ହାଲକା କର । ୟାଦ କଲେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । ଯେଉଁ ବାବା ତୁମକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ସୁଖଧାମ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏପରି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ) ପରିହେବାକୁ ଅଛି ତ' ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ଏବଂ ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାର । ବିକାରଗୁଡିକୁ ଭୂତ କୁହାଯାଏ, ଲୋଭର ଭୂତ ମଧ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ଭୂତ ବହୁତ ଅଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏକଦମ୍ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ ।

ଲୋଭ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପାପ କରାଇଥାଏ । ୫ ବିକାର ବହୁତ କଡା ଭୂତ । ଏସବୁକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଲୋଭକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ମୁସ୍କିଲ୍ ଯେତିକି କାମ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା । ମୋହକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ମୁସ୍କିଲ୍ ହୋଇଯାଏ ଯେତିକି କାମ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା । କୌଣସି ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ସାରା ଜୀବନ ବାବା ବୁଝାଇ ଚାଲିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋହର ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । କ୍ରୋଧ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଦୂର ହୋଇଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଧ ଆସୁଛି । ନାମ ତ' କ୍ରୋଧର ନେଉଛ ନା । କୌଣସି ଭୂତ ମଧ୍ୟ ନ ଆସୁ, ସମସ୍ତ ଭୂତଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଅଛି ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲ । ବାବା କେତେବର୍ଷ ରହିବେ । ବାବା ଏତେ ବର୍ଷ ହେଲା ବସି ବୁଝାଇଚାଲିଛନ୍ତି, ବହୁତ ସମୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ତ' ବହୁତ ସହଜ । ୭ ଦିନରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଏ । ବାକି ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିବାରେ ସମୟ ଲାଗେ । ଏହା ହିଁ କଠିନ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସମୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟାର ବହୁତ ବିରୋଧ ହୋଇଥାଏ, ଏକଦମ୍ ଭୁଲାଇଦେଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବସିଲେ ମଧ୍ୟ ପୁରା ସମୟ ଯାଦରେ ବସନ୍ତି ନାହିଁ । ଅନେକ ଆଡେ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସମୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ମେହେନତ କରି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢ଼ା ତ' ବହୁତ ସହଜ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲା ହୋଇଥିଲେ ତ' ୭ ଦିନରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ବୁଝିଯିବେ କି ଏହି ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ବାକି ପବିତ୍ର ହେବାରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଏହା ଉପରେ କେତେ ଝଗଡା ହୁଏ । ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏକଥା ତ' ଠିକ୍, ଆମେ ଗ୍ଲାନୀ କରୁଥିଲେ ଯେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନେ ପତି-ପତ୍ନୀକୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କଥା ତ' ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ରାଇଟ୍ (ସତ୍ୟ) । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇନାହୁଁ ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର କିପରି ରହିପାରିବୁ, କ୍ରିମିନାଲ୍ (କୁଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପନ୍ନରୁ) ସିଭିଲ୍ (ସୁଦୃଷ୍ଟି) ସମ୍ପନ୍ନ କିପରି ହୋଇପାରିବୁ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ବହୁତ ଭଲ ଯେ- ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲୁ । ଏଥିରେ ସୁଦୃଷ୍ଟି ହେବାରେ ବହୁତ ସହଯୋଗ ମିଳେ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା ।

ବାବା ପୁରୁଷୋ□ମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାପାଇଁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲାଯାଉଛି । ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦ ବର୍ସା (ଅସୀମ ସମ୍ପ□) ନେବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନ ତ' ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । କୃଷ୍ଣ ତ' ଦେହଧାରୀ, ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ଆସି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବେ କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ନାହିଁ । ତୁମେ କେତେ ବୁଝାଉଛ ତଥାପି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଦେହଧାରୀ ତ' ପୁର୍ନଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ବର୍ସା ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସେହି ବାବାଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମେ ଏଣେ ତେଣେ କେତେ ବୁଲୁଥିଲ । ପ୍ରଥମେ ତ' ଏକ ଶିବଙ୍କର ପୂଜା କରୁଥିଲ, ଆଉ କୁଆଡେ ଯାଉନଥିଲ । ତାହା ଥିଲା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି ହୋଇ ନଥିଲା । ଏବେ ତ' ଅନେକ ଚିତ୍ର ହୋଇଗଲାଣି, ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମକୁ କେତେ ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଗତି-ସଦ୍‌ଗତିର କୌଣସି ରାସ୍ତା ନାହିଁ, ତାହା ତ' ଏକ ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ମନ୍ଦିର କେବଳ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ତିଆରି ହୋଇଥାଏ ଆଉ କୌଣସି ମଣିଷଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରାଯାଏ ନାହିଁ । କାହିଁକିନା ମଣିଷ ତ' ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପତିତ ମଣିଷ ପାବନ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମଣିଷ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କଠାରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି, ଯାହା ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ନଥାଏ ସେମାନେ

ତାଙ୍କର ପୂଜା କରନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ, ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛ । ମଣିଷଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିବା ଅର୍ଥ ୫ ତ□ର ଭକ୍ତି କରିବା । ଶରୀର ତ' ୫ ତ□ରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଏତେ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଉଛି । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଦୁଇଟି ରହିଛି— ମୁକ୍ତିଧାମ ଓ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ, ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ସଙ୍ଗମରେ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଛ । ଗୀତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା— ଚାରୋଁ ତରଫ ଲଗାଏ ଫେରେ, ଫିର ଭି ହରଦମ୍ ଦୂର ରହେ, କାହାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲେ ? ବାବାଙ୍କଠାରୁ । ବାବାଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ ଘୁରିବୁଲିଲ କିନ୍ତୁ ତଥାପି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଲ । ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କର । ବାବାଙ୍କ ଛଡା ଆଉ କେହି ପବିତ୍ର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଖେଳ ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରନ୍ତି, ଯେମିତି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିଲେ । ସେହି ଅନୁସାରେ ହିଁ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ତ' ଏକାପରି ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ । ଏହା ପାଠଶାଳା ଅଟେ ନା । ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଯିବେ । ମୂଳବତନରେ ମଧ୍ୟ ଯେତିକି ସଂଖ୍ୟା ରହିବା କଥା, ଅବିକଳ ସେତିକି ରହିବ । କମ୍ ବେଶୀ ହେବ ନାହିଁ । ନାଟକରେ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସଠିକ୍ ଥାଏ । ପରନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଯେତିକି ବି ଅଛନ୍ତି, ଅବିକଳ ସେତିକି, ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଆସି ସେମାନେ ଅଭିନୟ କରିବେ । ପୁଣି ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବ । ବାକି ସମସ୍ତେ ସେଠାକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏବେ କେହି ଗଣତି କରିବା ପାଇଁ ଚାହିଁବେ ତ' ଗଣିପାରିବେ ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବହୁତ ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ପଏ□୍ କହୁଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭର ଏବଂ ବ□ମାନର ବୁଝାଇବାରେ କେତେ ଫରକ (ଅନ୍ତର) ରହିଛି । ପାଠପଢ଼ାରେ ସମୟ ଲାଗେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କେହି ଆଇ.ସି.ଏସ୍. ହୋଇଯିବେ ନାହିଁ । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପାଠପଢ଼ା ହୋଇଥାଏ । ବାବା କେତେ ସହଜରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ମଣିଷଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ସହଜରେ ରହିପାରିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ପଏ□୍ (ଜ୍ଞାନବିନ୍ଦୁ) ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ପତିତପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିଛ, ମୁଁ ଆସିଛି ତେଣୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ନା । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମେ ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ । କେତେ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା କେତେ ଅଭିନୟ କରୁଛି, ଏହାକୁ କୁଦରତ (ଈଶ୍ୱରୀୟ କ୍ଷମତା) କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିପାରିବା ନାହିଁ । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁର ତୁମେ କ'ଣ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବ । ମୁଁ ଜାଣିବାଯୋଗ୍ୟ, ବାକି ଦେଖିବା ତ' ମୁସ୍କିଲ୍ । ଆତ୍ମାକୁ ଏହିସବୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । କେତେ ଅଭିନୟ କରୁଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । କେବେ ବି ଆତ୍ମା ଘୋରି ହେଉନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ଏହା ଅବିନାଶୀ ପୂର୍ବ ନିର୍ମିତ । କେବେ ତିଆରି ହେଲା- ଏହା ପଚାରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଅନାଦି କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଚାର ରାବଣକୁ କେବେଠାରୁ ଜଳାଇ ଆସୁଛ ? ଶାସ୍ତ୍ର କେବେଠାରୁ ପଢ଼ି ଆସିଛ ? ତେବେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଅନାଦି କାଳରୁ । ଜଣାନାହିଁ । ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଠିକ୍ ଯେପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଥିଲୁ ପୁଣି ବେହଦର ବୁଦ୍ଧି ଆସିଗଲା । ତାହା ହେଉଛି ହଦର ପାଠପଢ଼ା । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠପଢ଼ା । ଅଧାକଳ୍ପ ଦିନ, ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ରାତି । ୨୧ ଜନ୍ମ ତୁମେ ସାମାନ୍ୟ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଭୋଗିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ନା- ତୁମ କେଶ ବି ବଙ୍କା ନହେଉ । କେହି ଦୁଃଖ ଦେଇନପାରିବେ ନାହିଁ । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ଏଠାରେ ତ' ସୁଖ ହିଁ ନାହିଁ । ମୂଳକଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତାର । ଚରିତ୍ର ଉ□ମ ହେବା ଦରକାର ନା ।

ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସବୁକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । କ୍ଷତି ଏବଂ ଲାଭ ହୁଏ ନା । ଏବେ ତ' ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଲାଭର କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ଏବେ ତ' କ୍ଷତି ହିଁ କ୍ଷତି ହେବାର ଅଛି । ବିନାଶର ସମୟ ଆସୁଛି, ସେ ସମୟରେ ଦେଖିବ କ'ଣ କ'ଣ ହେଉଛି । ବର୍ଷା ନହେଲେ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟର ମୂଲ୍ୟ କେତେ ମହଙ୍ଗା ହୋଇଯାଏ । ଭଲେ କହୁଛନ୍ତି ୩ ବର୍ଷ ପରେ ବହୁତ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ହେବ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ବାହାରୁ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ମଗାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ସମୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଦାନା ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏତେ ବିପଦ ଆସିବ, ଏହାକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିପଦ କହୁଛନ୍ତି । ବର୍ଷା ନହେବ ତ' ଅକାଳ ନିଶ୍ଚିତ ପଡିବ । ସବୁ ତ□ ବିଗିଡିଯିବେ । ବହୁତ ସ୍ଥାନରେ ତ' ବର୍ଷା କ୍ଷତି କରିଦେଉଛି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ତୁମକୁ ପୁଣି ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବେହଦର ପାଠ ବେହଦର ବାବା ହିଁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ଯେମିତି ପଢ଼ିବ, ସେମିତି ପଦ ପାଇବ । ବାବା ତ' ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କମ୍ କରିବେ ତ' ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ପାଇବେ । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରକୁ ବୁଝାଇବେ ନା । ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏବେ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଇଏ ଭଲ ଭାବେ ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ୟାଦର ଯାତ୍ରା, ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପାପର ବୋଝ ବହୁତ ରହିଛି, ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ରୁହାନୀ ଯାତ୍ରା । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଅ କି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହକ ଅଛି । ଏମାନେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ କି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ନା, କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବେ । ମେହେନତ କଲେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇପାରିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ନରରୁ ନାରାୟଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ପାଠ ପଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜ ଭିତରେ ଥିବା ଲୋଭ-ମୋହର ଅଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ଏଭଳି ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି କୌଣସି ବି ବିକାର ରୂପକ ଭୂତ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ବା ପୂଜ୍ୟ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଦାତା ରୂପରେ ଦାନ କରୁଥିବା ସର୍ବସମ୍ପ□ରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ ଯେ ମୁଁ ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଉଥିବା ଦାତା ଅଟେ, ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଗ୍ରହୀତା ନୁହେଁ ଦେବତା ଅଟେ । ଯେପରି ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆପେ-ଆପେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଦେଇଛନ୍ତି ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଇଚାଲ, କିଛି ବି ମାଗ ନାହିଁ । ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ବା ପୂଜ୍ୟ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭକ୍ତମାନେ ତୁମର ଜଡଚିତ୍ର ନିକଟକୁ ଯାଇ ମାଗୁଣି କରୁଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ରକ୍ଷାକ□ା ଅଟ, ରକ୍ଷା କର, ରକ୍ଷା କର ବୋଲି କହୁଥିବା ଆତ୍ମା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଦାତା ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଯୋଗରେ, ସେବାରେ, ଶୁଭଭାବନାରେ, ଶୁଭକାମନାରେ ତଥା ସର୍ବ ସମ୍ପ□ରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଚାଲିଚଳନ ସହିତ ମୁଖମଣ୍ଡଳର ପ୍ରସନ୍ନତା ହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରତୀତ ଅଟେ ।